

prieš tris mėnesius

Lėja

Paskutinis dalykas, kurį prisimenu, tai mano ir Natalijos šokiai. Kaip ir kiekvieną savaitgalį, mes su drauge eidavome į tą patį klubą miesto centre ir kaip reikiant paišlaidaudavom. Anot Natalijos, taip sunkiai dirbdamos, nusipelnėme ir pailsėti kaip reikiant, todėl šiame klube mus gerai pažinojo ne tik barmenas, bet ir didžėjus, ir visi apsaugininkai.

Pamenu, kaip abi susipažinome su simpatiškais vyrukais, ir vos tik jie pradėjo mus vaišinti gėrimais, mes su Natalija susižvalgėme, lyg būtume laimėjusios aukso puodą, ir nedvejodamos naudojomės proga nemokamai pasilinksminėti. Nesakau, kad taip darydavome visada, bet, pasitaikius progai, tikrai neatsisakydavome neišlaidauti pačios. Taurelės keliavo link mūsų staliuko žaibo greičiu, ir atrodė, kad alkoholis veikia tik mane su drauge, o ne mūsų vakaro kompanionus. Nors negalėjome skųstis. Muzika buvo tranki, vaikinai simpatiški, o alkoholis nemokamas. Ko daugiau gali norėti dvi dirbančios studentės, kurios visą savaitę taupo, kad galėtų atsipalaiduoti ir neišprotėti nuo per didelio darbo ir mokslo krūvio.

Vaikinai buvo labai lipšnūs, tokie paslaugūs ir nieko nereikalaujantys, kad net nuobodu. Bet kadangi su jais neplanavome pasilikti ilgiau nei derėtų, nekreipėme per daug dėmesio į jų minkštus charakterius.

Su vaikiniais praleidome galbūt valandą, o gal šiek tiek ir daugiau, kai galiausiai Natalija pasakė, kad ji nekaip jaučiasi, tad paprašė ją palydėti į tualetą. Nieko nelaukusi čiupau draugei už parankės, ir abi lengvai svirduliuodamos patraukėme „mergaičių kambario“ link.

Vos ten nuėjus, Natalija puolė ant kelių prie klozeto ir atidavė visą tekilą, kurią pastarąją valandą taip smagiai pylė į savo skrandį. Aš pribėgau prie draugės ir suėmusi jos plaukus laikiau jai už nugaros, kad šie nesukristų į klozetą.

Natalijos kančia nebuvo ilga. Niekada nebūdavo. Vos ji atiduodavo visą skrandžio turinį, vėl būdavo kaip nauja, o štai jei man pasitaikydavo identiška situacija, aš kankindavausi visą parą. Kartais net ilgiau, todėl tikėjausi, kad šiandieninis mano pasilinksminimas nepavers likusio savaitgalio kankinančiomis pagiriomis. Ir nors mano galva jau pradėjo skaudėti, aš vis dar naiviai tikėjausi, kad skausmas praeis savaime. Patrynčiau smilkinius pirštais ir, skausmui neišnykus, nusprendžiau jį ignoruoti. Tai buvo vienas iš daugelio prastų sprendimų tą vakarą. Kai tik Natalija susitvarkė, mes abi grįžome atgal į klubą, ir vos tik tranki muzika vėl pasiekė mano ausis, skausmas trenkė visu pajėgumu. Vienas iš mus pasitikusių vaikinų tiesiogine to žodžio prasme pagavo mane savo glėbyje, kai aš suklupau. Paskutiniai žodžiai, kuriuos pamenu, buvo „Ar tau viskas gerai?“, tik dabar nebežinau, kas klausė – Natalija ar mane laikęs vaikiną.

Dabar atsibudau nuo tokio pat įkyraus galvos skausmo, kuris vėrė lyg aštrūs peiliai, susmeigti tiesiai man į smilkinius ir į pakaušį. Akis atmerkiau taip sunkiai, lyg jos būtų suklijuotos lipalu, o vos tik tai padariau, jas pradėjo perštėti, ir aš nevalingai užsimerkiau. Nosį pasiekė keistas kvapas, kuris nebuvo nei Natalijos namų aromatas, nei mano namuose kvepiantys citrusiniai vaisiai, nei klube tvyrančio alkoholio ir susimaišiusių daugybės žmonių kvepalų. Nenučiuokiau, kur esu.

Patryniau rankomis akis, ir vos tik jas pradėjo pakenčiamai perštėti, atsimerkiau dar kartą. Pirštai buvo juodi nuo tušo, kurį ką tik sėkmingai įsitryniau į akis, tačiau siena, kurią išvydau antrame plane, buvo švari ir balta. Tokia balta, kad jos neįstengiau atpažinti nė iš vienos tų vietų, kuriose esu buvusi.

Kambarys buvo didelis ir šviesus, tačiau dabar jame švietė blanki šviesa. Gulėjau ant lovos su savo juoda suknele ir aukštakulniais ir jaučiau, kaip mano širdies plakimas pradeda siekti lubas. Jaučiau kylančią paniką nesuprasdama, kur esu. Šokau nuo lovos ir, galvai staigiai susvaigus, viena ranka atsirėmiau į minkštą baldą. Palaukiau, kol baltos sienos nustos aplink mane suktis. Nusvirduliavau prie baltų durų ir čiupau už apvalios rankenos. Pabandžiau pasukti, tačiau jos buvo užrakintos. Širdis pradėjo daužytis dar labiau supratęs, kad greičiausiai ne pas klubo vaikiną likau nakvoti. Kitaip – kodėl jis turėtų mane užrakinti?

Paniškai pradėjau lakstyti aplinkui, tikėdamasi rasti kitą išėjimą, tačiau visos durys, buvusios kambaryje, vedė arba į spintą, arba į vonią. Dar kartą patampiau durų rankeną ir kumščiais padaužiau duris, lyg šitaip jos atsirakintų, o ašaroms pradėjus kauptis akyse atsisukau į langus.

Langai buvo dideli ir iš pirmo žvilgsnio nevarstomi. Pribėgau prie kiekvieno iš jų ir pradėjau dairytis taip, lyg rankenos būtų sunkiai matomas daiktas ir jas reikėtų surasti. Tačiau jų nebuvo. Nei kambaryje, nei vonioje.

Žvilgtelėjau pro langą – už jo plytėjo didžiulis kiemas, kuris dabar ramiai miegojo ir buvo beveik neapšviestas. Kiek tik mėnulis apšvietė, matėsi didžiulė pieva, ir nieko daugiau. Regis, buvau antrame aukšte. Blogiausiu atveju – trečiame.

Nors lango atidaryti negalėjau, aš tikrai galėjau pro jį išeiti. Čiupau į ranką naktinę lempą, kuri apšvietė kambarį, ir tįptelėjus už laido kambaryje pasidarė aklina tamsa. Lempa buvo sunki, todėl net neabejojau, kad mano planui ji tiks. Užsimojau ir trenkiau trapiu daiktu į už save didesnę langą. Šis sudunksėjo, suvirpėjo, o smūgio vietoje nuo šviestuvo dugno pasiliko baltas keramikinis pėdsakas. Užsimojau dar kartą. Ir dar kartą.

Staiga kažkas pradėjo brazdinti duris, ir vos šios prasivėrė, tarpduryje pamačiau didelį nedraugišką šešėlį, kurio tikrai nesusiejau nė su vienu savo pažįstamu. Apimta panikos be paliovos pradėjau daužyti šviestuvą į priešais mane užtikrintai stūksojusį langą, ir rankose laikytas vilties žiburys sudužo, o šukės susmigo man į ranką. Pradėjau rėkti ir kumščiais daužyti nepasiduodantį langą, vis glausdamasi prie jo, kol už manęs stovėjęs šešėlis

prisiartino ir iš nugaros sučiupęs mane į glėbį suspaudė.

– Ei, ei, raminkis, – pasakė žemas vyriškas balsas, o aš dar smarkiau pradėjau mosikuoti rankomis ir kojomis. Esu tikra, kad ne vieną ir ne du kartus pataikiau mane sučiupusiam vyrui. Kad ir kas čia vyko, neketinau pasiduoti be kovos, todėl savo smūgių tiradą tęsiau, kol jis nusviedė mane ant lovos ir taip mikliai susuko į antklodę, kad nespėjau susigaudyti, kas vyksta. – Nusiramink pagaliau, – pasakė smarkiai šnupuodamas pridususiu balsu.

– Eik po velnių, – spjoviau jam į veidą, ir vyriškis susiraukęs nusivalė netikėtai sudrėkusią odą.

– Aš tikrai stengiuosi apsieiti be smurto, bet tu viską apsunkini, – tai pasakęs vyras prispaudė mane prie lovos, ir dabar visiškai negalėjau pajudėti.

Antklodė buvo susukta man iki nosies, tad kvėpuoti darėsi ganėtinai sunku, atsižvelgiant į mano streso ir suvaržymo lygį.

Pro praviras duris sklindanti šviesa apšvietė mane užgulusį ir tvirtai laikantį vyrą tiek, kad galėjau įžiūrėti jo tamsų, veriantį žvilgsnį. Vyras buvo apsivilkęs juodą kostiumą ir baltus marškinius, po kaklu ryšėjo juodą kaklaraištį, o prie jo ausies buvo suktas laidas, kuris išlindo kažkur iš už apykaklės ir baigėsi jo ausyje. Apsaugininkas? Kieno?

– Dabar nulipsiu nuo tavęs, bet jei pradėsi daryti kažką panašaus, kaip darei prieš akimirką, būsiu priverstas pakartoti savo veiksmus. Supratai? – Balsas skambėjo labai įsakmiai ir aiškiai, kad tikrai suprasčiau tai, kas man sakoma, ir tai, kas manęs laukia, jei nepaklusiui. Drebančia širdim palinkسėjau galva ir pasistengiau neprisivirti košės, kurios pati negalėsiu išsrėbti.

– Kur aš? – paklausiau, kai apsaugininkas patraukė savo kūno svorį nuo manęs ir vėl galėjau įkvėpti gryno oro.

– Man neleista tau atsakinėti į klausimus. Aš čia ne tam, – pasakė šaltai ir visiškai kitokiu tonu nei prieš akimirką. Lyg būtų įjungęs kokį automatinį režimą, be žmogiškumo.

– O kam tu čia? – paklausiau. – Kam? – pakartojau kiek garsiau, nesulaukusi atsakymo. Vyras tik pasuko galvą į mane ir nieko nesakęs vėl įsistebeilijo pro langą.

Karštos nevilties ašaros pradėjo risti mano skruostais, kai gulėjau vis dar suvyniota į antklodę kaip koks dešrainis ir negalėjau pajudėti. Nė pati nepajutau, kaip pradėjau tyliai kūkčioti ir raudoti dėl to, kas man ką tik nutiko, nors tiksliai dar nežinojau kas. Apsaugininkas vos matomai pasuko galvą manęs link ir vėl nususuko. Taip ir užmigau šlapiais skruostais gulėdama ir negalėdama laisvai judėti, su šalia manęs it statula stovinčiu ir žiūrinčiu į nieką apsaugininku.

Kai pagaliau atsibudau, saulė jau kaitino mano veidą ir kūną, kuris buvo išlaisvintas iš mane varžiusios antklodės. Durys buvo uždarytos ir, spėju, užrakintos, bet dėl visa ko atsikėliau ir pasukau rankeną. Buvau teisi.

Vakarykščių nuotykių duženos surinktos ir viskas sutvarkyta. Lngas išdidžiai stovėjo kur stovėjęs visiškai sveikas. Priešingai nei mano ranka. Mano ranka! Buvau visiškai apie ją

pamiršusi. Kilstelėjau dešinę plaštaką, ir, mano nuostabai, ji buvo sutvarstyta. Giliai po baltu tvarsčiu buvo matyti patamsėjusio kraujo dėmės. Vos tik pajudinau pirštus, ranką nusmelkė duriantis skausmas. Svargsčiau, ar tas, kuris mane sutvarstė, ištraukė šviestuvo likučius iš mano odos, ar paliko juos ten būti. Nesiryžau nuimti tvarsčio ir pažiūrėti. Bijojau, kad vos tik jį nuimsiu, kraujas pasipils upeliu ir aš niekieno nepastebėta nukraujuosiu, nes, kiek prisimenu, vakar ganėtinai smarkiai susižalojau ranką, nors tuo metu man tai per daug ir nerūpėjo.

Dienos šviesoje mano kalėjimas atrodė visai padoriai, netgi prabangiai. Visur buvo balta, ir nors tai nebūtų mano pirmoji pasirinkta interjero spalva, turėjau pripažinti, kad šiam kambariui labai tiko. Baltos blizgančios grindys, kurios atrodė kaip marmuras, baltos matinės sienos ir lubos, balta lova su smėlio spalvos antklode, kuri vakar buvo kitokia, tik dabar nebepamenu kokia. Tikriausiai ją išnešė skalbti, nes visą iškravinau. Smėlio spalvos kilimas, kuris taip pat pakeistas. Per visą sieną, į kurią buvo atsuktas lovos galvūgalis, buvo didelė spinta su stalčiais ir durelėmis, su atviromis lentynomis, prikrautomis knygų, kurios buvo vienintelis ryškus dalykas šiame kambaryje. Naktinė lempa taip pat pakeista į naują, o kitoje lovos pusėje pakeista ir kita, deranti prie naujosios. Atrodė, kad pusė kambario buvo pakeista, kol aš miegojau, ir viskas vis vien skoningai suderinta su naujosiomis spalvomis.

Ant naktinio stalelio, kurį dabar puošė naujas šviestuvas, buvo padėtas lapas su ranka rašytais žodžiais:

„Nebandyk daryti to, ką darei vakar. Aš už durų ir viską girdžiu. Spintoje rasi švarių rūbų.“

Buvau sutrikusi. Vis dar nežinojau, nei kur aš esu, nei kodėl čia esu, ir tai neleido mano širdžiai plakti įprastu ritmu. Rankos šiek tiek drebėjo, ir stovėdama ant kojų dar nesijaučiau tvirtai. Nepadėjo ir užsilikusios pagirios, kurios galvą darė labai sunkią. Arba faktas, kad netekau daug kraujo. O gal viskas viename.

Spintoje radau kelias S dydžio sukneles. Visos buvo skirtingų dizainų, ilgių, medžiagos, bet pasirinkau paprasčiausią ir atrodančią patogiausiai. Nors maniškė ir buvo juoda, saulei apšvietus buvo galima matyti įsigėrusias kraujo dėmes ir keramikos dulkių likučius. Staiga panorau labai greitai persirengti.

Keliaudama nuo lovos link vonios kambario negalėjau nepastebėti dienos šviesoje atsivėrusio vaizdo pro langą. Šiandien buvo pirmoji vasaros diena, ir oras buvo kaip tik toks. Nors saulė dar buvo žemai, bet žydras dangus bylojo apie puikią dieną.

Didelė, neaprepiama, plati pieva driekėsi kiek tik akys matė, o joje – nė gyvos dvasios. Jokio žmogaus, kuriam galėčiau belstis pagalbos. Dar akimirką užlaikiau žvilgsnį tikėdamasi, kad kas nors vis tik pasirodys, bet nieko nesulaukusi nuėjau į vonią.

Maudžiausi ilgai. Norėjau nuplauti viską, kas dabar mane slėgė – apsaugininko tramdymus, ašaras, pagirias, skausmą, baimę, nerimą ir paniką, bet plovėsi tik sudžiūvęs kraujas ir prakaitas.

Persirengusi pasijaučiau šiek tiek geriau. Bent jau pati sau nedvokiau. Besimaudant sušlapo mano tvarstis, ir nebuvo tikra, ar kas galėtų perrišti mano ranką. Mažiausiai norėjau gauti kokią nors infekciją ar pasilikti randų.

Grįžusi į kambarį ant lovos radau paliktą padėklą su pusryčiais ir tabletėmis nuo skausmo. Nieko nelaukusi išgėriau jas ir atsikandau bandelės. Visa kita manęs nedomino. Neturėjau apetito.

Ant padėklo po lėkšte radau ir dar vieną lapą:

„Netrukus užeisiu.“

Ir iš tikro ilgai laukti nereikėjo. Vos spėjau nuryti kąsni, durų spyna trakstelėjo, ir durys prasivėrė. Jų tarpduryje vėl stovėjo tas pats vyras. Tik priešingai nei vakar, šiandien, dienos šviesoje, jis nebeatrodė toks bauginantis.

Viskas, ką vakar naktį galėjau įžiūrėti, buvo jo apranga ir juodas žvilgsnis. Šiandien mačiau ir jo veidą rėminančią trumpą barzdą, blizgančius plaukus ir pro rankogalius kyšančias tatuiruotes ant jo plaštakų. Kostiumas vis dar buvo juodas, kaip ir visa kita ant jo kūno, išskyrus marškinius. Atrodė rimtas. Gal net piktas. Rankoje nešėsi kažkokį nedidelį maišelį, ir nežinia, kas jo viduje, privertė mano širdį persiversti kelis kartus.

Nieko nesakęs jis įėjo į kambarį ir sau už nugaros uždarė duris. Jo švarkas buvo prasegtas, tad vos jis pasisuko, šone pamačiau pritvirtintą pistoletą. Pajaučiau, kaip kūnu nubėgo pagaugai. Mano mintyse šmėstelėjo, kad galbūt galėčiau jį atimti ir kaip nors išsilaisvinti iš čia, bet greitai įvertinusi vyro ir savo sudėjimų skirtumus, mintį atmečiau. Be to, puikiai prisiminiau, kaip vakar jis be vargo iš manęs padarė gyvą vyniotinį, o aš to net nespėjau suprasti.

Tylėdamas apsaugininkas priėjo arčiau manęs ir ant lovos padėjo maišelį, kuris mane labai baugino. Tai padaręs žengė žingsnį atgal ir vėl įsižiūrėjo pro langą.

Prisėdau ant lovos taip tyliai, lyg jis stovėdamas miegotų, o aš bijočiau jį pažadinti, ir pravėriau rudą maišelį, kurio brazdėjimas tokioje tyloje buvo itin šaižus. Turinys buvo stublinamai reikalingas. Maišelyje buvo sudėtos visos priemonės rankai perrišti, tad nieko nelaukusi pasiėmiau žirkles ir prakirpau tvirtai užvyniotą tvarstį. Sudžiūvęs kraujas dabar buvo atmirkęs, ir audinys vyniojosi labai lengvai.

Ranka atrodė nekaip. Mažylis ir bevardis pirštai buvo kaip reikiant supjaustyti, dalis delno taip pat nukentėjo. Vos tik nuėmiau tvarstį, kraujas pradėjo sunktis iš atsivėrusių žaizdų ir lašėti ant rudo maišelio. Reginys nebuvo pats maloniausias, ir mano organizmas sureagavo atitinkamai. Galva pradėjo lengvai sunktis, ir kaktą išpylė šaltas prakaitas. Drebančia ranka paėmiau dezinfekuojantį purškalą ir papurškiau žaizdas. Staigus gėlimas persmelkė visą ranką iki pat alkūnės, ir užklupta netikėto skausmo cyptelėjau. Apsaugininkas iš karto sureagavo į mano aimaną.

– Padėti? – paklausė abejingai.

– Nereikia, – atsakiau atkartodama jo toną ir tęsiau savo nerangų bandymą sutvarkyti ranką. Tvarstis krito, o kraujas vis nesiliovė lašėjęs.

– Duok man, – priėjęs pasakė apsaugininkas, kai jam pabodo žiūrėti į mano nesėkmingus bandymus save sulopyti.

Jis atsisėdo šalia manęs ant lovos ir švelniai paėmė skaudančią ranką. Galvoje vėl šmėstelėjo mintis, kad galbūt galėčiau pasiekti jo pistoletą, bet tuo metu jis kaip tik laikė žirkles. Įsivaizdavau, kad tramdant mane jos netyčia, o gal tyčia susminga į mano liauną kūną, ir nuo atsivėrusio reginio nusipurčiau. Apsaugininkas dar kartą papurškė dezinfekcinio skysčio, nuvalė ranką ir, kol dar kraujas nepradėjo bėgti upeliais, prispaudė vieną tvarstį, o kitą pradėjo sukti aplink ranką. Pripažinsiu, pasidarė kur kas geriau, kai ji vėl buvo tvirtai apvyniota ir saugi.

– Ačiū, – sumurmėjau nepatenkinta, kad pati nesugebėjau susitvarkyti. Šis vėl nieko nesakęs atsistojo. – Gal dabar pasakysi, kodėl aš čia?

– Neturiu privilegijų atskleisti tokios informacijos.

Prisiekiu, jis tikrai kažką matė pro tą langą. Neįmanoma taip intensyviai žiūrėti į nieką.

– O kas turi? – paklausiau nesitikėdama gauti atsakymo.

– Namo šeimininkas.

– O kada jis pats ateis? – Nebuvau tikra, ar noriu žinoti atsakymą į šį klausimą. Vos tik su juo susitiksiu, bus aišku, ar man siaubingai nepasisekė, ar čia tiesiog kažkoks milžiniškas nesusipratimas. Giliai širdyje vyliausi, kad bus pastarasis variantas, bet tam šansų buvo mažai. Staiga realybė pradėjo sunktis giliai į širdį. Net ir nežinodama, kas man iš tikro nutiko, iš visų požymių sprendžiau, kad mane kažkas pagrobė. Didžiausias klausimas – ką su manimi darys?